

ידיעות שבת

בלשון הקודש

גליון שבועי לעונג שבת

אנטוורפן, בלגיא, יצ"ץ

מערכת: yedioshabos@skynet.be

צ"ס 7
שנה 1 גליון 9 לכבוד ש"ק ז' אלול התשע"ב

25 February 2012

פרשת תרומה

ויקחו לי תרומה

במדרש תנחומא תרומה (סימן ז') איתא: 'הלא הוא דכתיב (מלאכי א' ב' ג'): 'אהבתי אתכם. ואמרתם במה אהבתנו? הלא אח עשו ליעקב ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי'.

להבין שייכות קרא זה למה שכתוב: 'ויקחו לי תרומה' נראה לפרש: דהנה בענין האהבה ידוע, שישנם שני סוגי אהבה. אחת אהבה טבעית כאהבת אב לבנו או אח לאחיו וכו'. השנייה, אהבה סגולית, שעל ידי סגולות ומדות תרומיות שנמצאים בברואים ובחן שחנן אותם הבורא יתברך, הם רוכשים לבות בני אדם לאהוב אותם.

ובאהבת הקב"ה את בני ישראל, יש בה שני הסוגים האלו גם יחד. הקב"ה אוהב אותנו כי אנחנו בניו כמו שכתוב (דברים י"ד א'): 'בנים אתם לה' א-לה-יכם', ואוהב אותנו גם אהבה סגולית, על ידי שאנו מתדבקים במדותיו של הקב"ה ומקיימים את מצוותיו, כי בני ישראל הם היחידים שקבלו על עצמם לקיים את התורה, ועל ידי זה זכו להיות עם סגולתו של הקב"ה כמו שכתוב (שמות י"ט ה'): 'והייתם לי סגולה מכל העמים'.

ויש הבדל גדול בין אהבה סגולית לאהבת קרבת משפחה. שבדרך כלל, אב אוהב את ילדיו בין אם הם מתנהגים כפי רצונו ובין אם לא, אבל אם יהיו נאהבים גם מבחינה סגולית, אז האב רוצה להיות בקרבתם תמיד ואם לאו, אז רק יתעניין בהם מפעם לפעם, הוא יבא להשתתף בשמחותיהם ויעזור להם בשעת דוחקם וישאיר להם ירושה, אבל מעבר לזה לא יהיה לו שייכות עמהם.

אחד הסימנים המובהקים של אהבה סגולית בין נאהבים היא, שהאהבה מאחדת אותם עד כדי כך, שכל אחד אינו חושב על עצמו רק רוצה בטובת השני. כפי שאומר הרב אליהו דסלר זצ"ל בספרו 'מכתב מאלהיו'. שמה שגורם לאדם לאהוב ולהתקשר, היא הנתינה. זאת אומרת, כל דבר שאדם משקיע בו ונותן לאוהבו משלו, מנשמתו, מכוחו - בזה הוא

'נקשר' אליו. כי איש שאוהב את השני רק כי דבר זה גורם הנאה לעצמו, הרי אין הוא אוהב את השני, רק הוא אוהב את עצמו כי רוצה שיהיה לעצמו טוב! וברגע שהשני לא יוכל או לא ירצה לתת לו את סיפוקו, יהפך לו בין רגע לשונא, ובמקום אשר יהנה מכל רגע שהוא במחיצתו, יהפך לו דבר זה לסייט!

זה גם הדבר שגורם לכל כך הרבה זוגות להתגרש. במיוחד בדורנו, שרוב שאיפות בני האדם איבדו הרבה מאד מאיכותם של פעם, וברגע שאחד מבני הזוג אינו ממלא את שאפותיו האישיים של השני, הוא מאבד את הטעם מלחיות יחד.

ועתה מובנים הרבה נקודות בפסוק זה עליהם עמדו כבר המפרשים.

א. מהוא לשון 'ויקחו'! היה צריך להיות כתוב 'ויתנו'! אלא שאחר מתן תורה, נהייתה אהבת הקב"ה עם עם ישראל כל כך גדולה ושלמה, שהקב"ה ציפה שכשבני ישראל נותנים תרומה עבור בניית המשכן, ירגישו בזה שמחה שהם בעצם המקבלים ולא הנותנים.

ולכן גם הדגישה התורה: 'מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי', כי נדבת הלב האמיתית היא בהרגשה שהנותן בעצם מקבל.

ובהבנת המדרש תנחומא שהזכרנו, שהקב"ה אומר לעם ישראל, 'הלא אח עשו ליעקב, ואוהב את יעקב ואת עשו שנאתי'. האהבה המשפחתית איננה גורמת להיות כל כך קרובים כדי שנרגיש שבעצם כשנותנים לוקחים לעצמנו, כי רק האהבה הסגולית גורמת לזה. וזה מה שהקב"ה אומר: 'אף על פי שעשיו הוא בנו של יצחק ונכדו של אברהם, איני מרגיש כלפיו אהבה, כי אין בו את האהבה הסגולית הנגרמת על ידי קיום התורה והא ראייה, שרק לכם אני אומר 'ויקחו' לי תרומה, כי זה שייך רק בין הנאהבים הסגוליים'.

ובזאת יובנו גם דברי המדרש רבה פרשה תרומה וזה לשונו: 'יש לך מקת שמי שמכרו נמכר עמו. אמר להם הקב"ה, נמכרת עמה

שנאמר: 'ויקחו לי תרומה'. משל למלך שהיתה לו בת יתידה, בא אחד מן המלכים ונטלה. ביקש לילך לו לארצו וליטול לאשתו, אמר לו: בתי שנתתי לך יחידית היא. לפרוש ממנה איני יכול, לומר לך לא תטלה איני יכול, לפי שהיא אשתך. אלא זו טובה עשה לי, שכל מקום שאתה הולך, קיטון אחד עשה לי

שאדור אצלכם, שאיני יכול להניח את בתי! כך אמר הקב"ה לישראל: נתתי לכם את התורה. לפרוש הימנה איני יכול, לומר לכם לא תטלוה איני יכול, אלא בכל מקום שאתם הולכים, בית אחד עשו לי שאדור בתוכו שנאמר: 'ועשו לי מקדש'. עד כאן לשון המדרש רבה. ולפי מה שהקדמנו, יובן המדרש כפתור ופרח. כי הרי המאחד את הקב"ה לעם ישראל זו התורה, כפי שאמרו חז"ל: 'קב"ה, ישראל ואוריתא חד הוא'. בתורה יש את החלק הא-לוה-י ואת החלק הנגלה. כל התגלות הקב"ה בעולם היא, בהבנת בני האדם את הטבע על פי התורה. ולכן לא שייך להפריד כביכול את הא-להות מן התורה, כי הטבע בלי התורה, ראינו מה עשו ממנה בני האדם! וגם לא שייך קיום לעם ישראל בלי התורה, ולכן אומר המדרש: שהקב"ה אומר: 'נתתי לכם את התורה. לפרוש הימנה איני יכול', כפי שאמרנו לא שייך התגלות כח הבורא בלי תורה, וגם מה שאמר כביכול לעם ישראל: 'לומר לכם לא תטלוה איני יכול' כי אין קיום לעם ישראל בעולם בלי התורה. וכל זה כפי שההסברנו, שרצון הקירבה שבין הקב"ה לעם ישראל היא לא בגלל האהבה שאנחנו בניו, אלא בגלל האהבה הסגולית שאנו מקיימים את התורה. ובזה יובנו גם דברי הזוהר: שכתב בזוהר על הפסוק ויקחו לי תרומה וזה לשונו: 'פקודא דא-ל, למוד תורה' עד כאן לשונו. והוא, שכל תכלית לקיחת התרומה היא בגלל למוד התורה המקשרת בין אבינו שבשמים לעם ישראל. ואותיות 'תרומה' הם: 'תורה-מ' כלומר, התורה שניתנה בארבעים יום למשה רבינו.

ועשו ארון עצי שיטים וגו' וצפית אותו זהב וגו' ועשית עליו זר זהב סביב ויצקתו לו וגו' ועשית בדי וגו'

הנה בבל מלאכה המשכן כתיב 'ועשית' בלשון יחיד, ואף בענין הארון בכל העשיות הכתובים בו כתוב בלשון יחיד, פרט לתחילת הצווי כתוב: 'ועשו' ארן עצי שטים, וזה פלא! וביותר, הרי יש להבין מה שבארון גופא נחלקו עשיותיו דבכלם כתוב בלשון יחיד, ורק בעצם הצווי של 'ועשו' ארון, כתוב בלשון רבים! וכבר אמרו חז"ל, דהטעם שנשתנה ארון דכתיב ביה 'ועשו' לשון רבים הוא, שהרי הארון נעשה בשביל התורה, והתורה הרי היא משתייכת לכלל ישראל. אבל מה שהערנו, שבצווי הארון נמצא כתוב גם לשון יחיד וגם לשון רבים, יקשה לאור ביאורם של חז"ל ביתר תוקף! דאם הטעם שבצווי הארון כתוב לשון רבים כי היא שייכת אל כל ישראל, לא היה לתורה לכתוב לשון יחיד כלל בארון!

ונראה, דהנה בפרשת עקב (כ"ה י') כתיב: 'פסל לך שני לוחות אבנים כראשונים ועלה אלי ההרה ועשית לך ארון עץ'. ועיין במפרשים, דארון זה אינו אותו הארון השנוי במלאכת המשכן, אלא היה ארון מיוחד לצורך הלוחות. ולפי זה נמצא, דאף הארון שבמשכן, מלבד מה שהיה חלק מכלי המשכן, יש בו גם דין מיוחד מצד הלוחות שהרי אנו רואים מפרשת עקב, שמדין הלוחות הוא שיהיה ארון בשבילם. ואמנם זה מבואר ממה שהבאנו מאמר חז"ל, דלכן כתיב בעשיית הארון 'ועשו', לפי שהוא צורך הלוחות, צריך לומר שהארון שבמשכן היה דין עשייתו, אף מצד הלוחות. אולם גם נראה פשוט דפרשת עקב הרי לא הוצרך לעשות הארון אלא מעץ, כי זה החלק הנצרך ללוחות וסגי בארון עץ. אף כאן במלאכת המשכן בחלק של צורך הלוחות, לא היה נדרש אלא לעשות ארון עצי שטים. אבל שאר עשיות שבארון ציפוי הזהב והזר והטבעות והבדים וכו' זה הוצרכו לעשות מצד מלאכת המשכן ומדין כלי המשכן. ולפי זה הרי ניחא היטב דיוקא דקראי. דאמנם בתחילת הצווי בעשית ארון עצי שטים ששם עדיין לא הוזכר צפוי הזהב, כתיב 'ועשו' בלשון רבים כי זה חלק הארון שעבור הלוחות והתורה היא מתייחסת לכלל ישראל. אבל שאר העשיות שהם חלק ממלאכת המשכן, שפיר חזר לשנותם בלשון יחיד על דרך שנאמר בשאר כלי המשכן.

אהל יהשע

וראה ועשה בתבניתכם אשר אתה מראה בהר

ורש"י כותב: 'נתקשה משה במעשה המנורה עד שהראה לו הקב"ה מנורה של אש'.

אמנם במקום אחר אמרו חז"ל, שנתקשה משה בעשיית המנורה, עד שאמר לו הקב"ה הטל ככר זהב לאש, ויצאה המנורה. וכבר העירו בזה המפרשים, דלכאורה, סתרי אהדדי! דמה היה לו להראותו תבנית המנורה? הרי על כרחך לא יעשנה משה אלא על ידי שיטל את ככר הזהב לאש ואז תצא המנורה מעצמה, ולא הוצרך משה לדעת תבניתה איך לעשותה, כי זו הייתה עשייה חד פעמית! והנה לכאורה צריך גם להבין, הרי כתיב ועשית גבי מלאכת המנורה ואם כן צריך להיות מעשה בידי אדם ואיך הוכשרה עשייתה על ידי שיצאה מעצמה במה שהטיל את ככר הזהב לאש? אמנם פשוט הדבר שכיוון שהקב"ה אמר שכך תהיה עשייתה על ידי השלכת ככר הזהב לאש, אם כן, הטלת הככר לאש זהו מעשה העשייה שכך נעשית יצירת המנורה על ידי שמטיל ככר זהב לאש.

וכמו המבשל שחשובים מעשיו כבישול אף על פי שלא בעצמו בישל כי הוא רק שפת את הקדירה על האש והטעם הוא, שכך הוקבע שהאש מבשלת ונקרא המכין 'מבשל'. אם כן, אף כאן שהשלים פעולתו שהטבע יפעול בדבר זה חשוב עשייתו ופשוט. והנה בכל מלאכת המשכן כתיבי בהו מלאכת מחשבת ופשוט הדבר שכמו שבמלאכת שבת צריך מלאכת מחשבת היינו שידע מה יעשה בפעולתו כמו כן במשכן, שלא יהא הלמד עדיף מינה. דמלאכת מחשבת בשבת ילפינן ליה ממלאכת המשכן. ולפי זה, כיון דנאמר במנורה גם עשית תבניתה הרי צריך העושה תבניתה לידע מה ברצונו לעשות בפעולתו ואם יצא לו מעצמו מבלי שכיוון תבניתה, אין זה עשייה של מלאכת מחשבת, ולא סגי במה שידוע שתצא מנורה שהרי דין עשייה נאמר אף על תבניתה! והגע בעצמך, באם היה כבר מנורה ולא חסר אלא התבנית הרי צריך למתבאר לעשות התבנית כדין עשייה היינו במלאכת מחשבת ולכן אף כשבא לעשות המנורה מככר זהב הרי הדין עשייה הוא הן על עצם המנורה והן על תבניתה ומהשתא הרי יתיישבו ויושלמו דברי חז"ל זה עם זה. דאף שבאמת עשית המנורה הייתה על ידי השלכת ככר הזהב לאש, אבל הרי נתבאר שמכל מקום, צריך גם שם עשייה על כך, ובדין עשייה נאמר דין מלאכת מחשבת, ואם כן, הרי הוכרח משה לידע

במחשבתו מה הוא יוצר בהטלת הככר לאש, ולכן הראהו הקב"ה את תבניתה! ועתה ידע משה מה הוא פועל בהטלת הככר לאש!

אמנם נראה דמיעקרא ליתא להקושיא. דהנה, דין עשיית מנורה הרי זה תורה שבכתב ודין תבניתה הרי זה בכלל תורה שבעל פה, ולא שייך לומר שלא היה צורך לדעת את אופן עשייתה כי היא יצאה כפי שיצאה מבלי התערבות משה, כי אין זה דין לשעה לידע אלא תורה היא שכך ההלכה של עשיתה דתבנית נאמר בה, כפי שמצווה עלינו ללמוד אף דברים שאין שייכים בזמן הזה. ולכן נראה פשוט, דאפילו אי לא היו עושים בפועל המשכן, גם כן היה משה צריך ללמוד דין עשייתה ותבניתה שהרי זה תורה ובכלל קבלת התורה שבכתב ותורה שבע"פ קיבל דין המנורה ותבניתה, ודבר זה יתכן להמסר רק על ידי משה כמו כל התורה! ולפי זה, הרי פשוט הדבר כשנתקשה משה בתבנית המנורה, הרי נמצא שלא היה בדיני המנורה עדיין קבלת תורה שבעל פה, והוכרח להיות כך, שילמדוהו הקב"ה וימסור לו תורה זו על ידי הראתו מנורה של אש ואין תלוי כלל אי יצטרך משה ללימוד זה כדי לעשות המנורה דמעשה או לא! דמדין קבלת התורה הוצרך להמסר לו זאת! ועוד יתכן, דכל דיני עשיית המשכן וכליו, הוצרך קודם להמסר הלכותיה ורק לאחר שתורה זו נמסרה לו, חלה מצוות התורה לעשותה כך וכך, כי רק אז תוכשר עשייתה, אבל אם היו נעשים המשכן וכליו קודם שנצטוו בדין תורה על זה, יתכן ולא תוכשר העשייה כי חסר בסיווי כי זה היה בגדר: 'תעשה ולא מן העשוי!' ואם כנים אנו בזה, אף אין להעיר. שהרי מכל מקום, לאחר שיצאה המנורה היה יכול הקב"ה לומר למשה, 'כך, כמו שאתה רואה מנורה זו, היא ההלכה שכך תהיה'. ולמה הראהו הקב"ה למשה דוקא מנורה של אש? אלא כפי שבארנו, היה מוכרח להמסר לו תורת המנורה לפני עשייתה. ובלאו היכי אין להקשות על סדר מסירת התורה, למה לא איחר להלכות מנורה עד לאחר שעשו אותה. והנה בפרק הקומץ רבה (כ"ט.): 'תנא דבי רבי ישמעאל, שלשה דברים היו קשין לו למשה עד שהראה לו הקב"ה באצבעו, ואלו הן: מנורה, וראש חודש, ושרצים כו' ויש אומרים אף הלכות שחיטה כו'.

ויש לעיין קצת, דמבואר דמסירת הדברים האלו הרי זה מכלל תורה וזו היא מסירת התורה והרי כל התורה נמסרה למשה בבחינת: 'פנים אל פנים אדבר בו', ויוצא

שדברים הללו שהזכיר ה-יתנא דבי רבי ישמעאל' נמסרו לו על ידי מראה כנבואת שאר הנביאים שקבלו נבואתם במראה ואם כך לא סגי במה שלאחר שראה המראה יאמר לו שכפי מראה זה צריך לעשותו, כי אפילו אם נאמר שדבר הניתן במראה זה גם מספיק למסירת התורה, בכל זאת קשה שאין זה בחינת 'פה אל פה אדבר בו'!

וצריך לומר, דזה מכוון במאמר חז"ל שהראה הקב"ה באצבעו. 'באצבעו' דיקא. שלא רק מראה היה כאן, אלא הקב"ה כביכול באצבעו הוא שכוונו למראה זה והרי זה כמו בחינת 'פה אל פה' בדיבור. כי אצל הנביאים האחרים היתה הנבואה רק במראה ולא 'באצבעו'. ופה אצל משה, היה ענין 'פה אל פה' במראה. והרי מבואר בחז"ל: 'דשניא נבואת משה משאר הנביאים, שהקב"ה דבר עם משה, ב-יזה הדבר', ולכן הכא דכתיב: 'ו-יזה' מעשה המנורה, הרי זה על דרך נבואת משה שהיה הקב"ה מראה לו באצבעו.

אהל יהשע

ויקחו לי תרומה

ילי בגימטריא ארבעים. הדין בתרומה הוא, שבעל עין יפה נותן אחד מארבעים. וזה ויקחו ילי' אחד מארבעים תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו, הכוונה מנדיב לב שהוא בעל עין יפה.

פנינים יקריים

מאת כל איש אשר ידבנו לבו

בעיר סלונים היה גביר קמץ שמעולם לא פתח את ידו לתת צדקה. כנגד זה אבל, היה תמיד נדחק לעבור לפני התיבה אף על פי שלא ידע להתפלל. היה רבי אייזל חריף רבה של סלונים זצ"ל אומר עליו: 'יהודי זה הריהו קדוש מאד, שהרי נאמר בגמרא במסכת חולין (ז): 'ישראל קדושים הם. יש שיש לו ואינו רוצה, ויש שרוצה ואין לו'. גביר זה, המשיך רבי אייזל, הריהו קדוש כפול ומכופל. לגבי צדקה – הוא: 'יש לו ואינו רוצה', ולגבי תפילה לפני התיבה – הוא: 'רוצה ואין לו'!

מאת כל איש אשר ידבנו לבו

הגאון מוויילנא ביקר אצל עשיר אחד בדבר צדקה. אמר לו העשיר: 'רצוני לשאול שאלה את כבוד תורתו. האם על פי דין מותר לי לתת צדקה ממעות של אחרים?', כי להוי ידוע לכבוד תורתו, שהנני שקוע בחובות העולים על כל נכסי ורכושי!

בינתיים הגיע לבית העשיר חייט, והביא לעשיר מלבוש יקר מאוד. שאל אותו הגר"א:

'אם אמת כדברך, שכל רכושך הוא משל אחרים, למה אתה קונה מלבוש יקר כזה מכסף שלא שלך?' השיב הלה: 'אני מקבל מלבוש זה בהקפה!'

אז אמר הגר"א: עכשיו נתישב לי הפסוק שבירמיה (ט' ה'): 'שִׁבְתָּךְ בְּתוֹךְ מְרֻמָּה, בְּמְרֻמָּה מֵאֲנֹן דַּעַת-אוֹתֵי נְאֻם-יְ-הוָה-ה'.

למה כתוב פעמיים 'מרמה'? היה מספיק שיאמר הנביא: 'שבתך בתוך מרמה, מאנו דעת אותי וכו'?

אלא כך פירושו: 'שבתך בתוך מרמה' כל עסקיך הם במרמה. אבל יש לך עוד מרמה אחרת יותר גדולה, שכשנוגע לצדקה, אתה נעשה לאיש אמת וישר ואינך רוצה להקציב קצת מעות לצדקה, כי בצדקתך המרומה אתה טוען, שכסף זה הוא משל אחרים, אבל באמת, גם זה מרמה!

ויקחו לי תרומה

אומר רש"י: 'לי לשמי'

לא רק הנותן צדקה צריך לתת לשם שמים, אלא גם הלוקח, זה המקבל צדקה צריך שיקח לשם שמים כי הנותן הרי רוצה לקיים מצוות צדקה, והמקבל צדקה, הריהו מזוכה את חבירו הנותן במצווה. וזהו שאומר רש"י: 'ויקחו לי תרומה, 'לי' לשמי' שגם הלקיחה צריכה להיות לשם שמים.

רבי זושא מאנפולי

מאת כל איש אשר ידבנו לבו

בשעה שעמד החפץ חיים זצוק"ל להקים את בניין הישיבה בראדין. בא אליו יהודי אחד ואמר לו: 'רבי, השם יתברך חנן אותי בעושר ורוצה אני לזכות במצוה הגדולה להקים את בניין הישיבה מכספי שלי בלבד!' השיב לו החפץ חיים: 'כוונתך רצויה, ויגמלך ה' בעד מחשבתך הטובה. אבל את הצעתך אינני יכול לקבל. בניין ישיבה אוהל תורה מצוה היא, וצריך לתת אפשרות לכל יהודי להשתתף בה. וכך מצינו במשכן שהקב"ה אמר: 'מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי'. אף על פי שלפי חז"ל היה ביכולתו של כל אחד מישראל להקים המשכן מכספו לבד, מכל מקום התורה צוותה: 'מאת כל איש' כדי שיהיה לכל אדם מישראל חלק בהקמת המשכן'.

מאת כל איש אשר ידבנו לבו

פעם נשא רבי מאיר שפירא מלובלין זצוק"ל דרשה באסיפה לטובת ישיבת חכמי לובלין. במקום נכחו הרבה גדולי תורה ועשירים.

פתאום ראה רבי מאיר שפירא בין הקהל גם ילד קטן. ניגש אליו רבי מאיר שפירא ושאלו אם הבין את תוכן הדרשה? השיב הילד: 'לא הבנתי את הדרשה, רק הבנתי שהרב צריך הרבה כסף עבור הישיבה!' תמה הרב ואמר לילד: 'אם כן למה הנך אומר שלא הבנת את הדרשה? הבינות את דרשתי טוב יותר מכל בעלי הבתים הנמצאים כאן!'

מאת כל איש אשר ידבנו לבו

מדאמר הכתוב 'מאת כל איש', משמע שמאשה לא יקחו. ובמשך חכמה ביאר הטעם על פי מה דאיתא בבא קמא (ק"ט.ט.), שמן הנשים שרשות בעליהן עליהם, מקבלים דבר מועט אבל לא דבר מרובה. אולם קשה ממה שנאמר בפרשת ויקהל: 'ויבואו האנשים על הנשים כל נדיב לב הביאו חח ונזם וטבעת וגו'. הרי שלא נמנעו מלקחת גם מן הנשים הרבה כמו מן האנשים? ועיקר הטעם שגבאי צדקה אין מקבלין מן הנשים הוא, שמא תקח מבעלה שלא מדעתו כיון דלאחר שתיקנו חכמים מזונות תחת מעשי ידיה, אף מעשי ידיה אינן שלה אלא של בעלה.

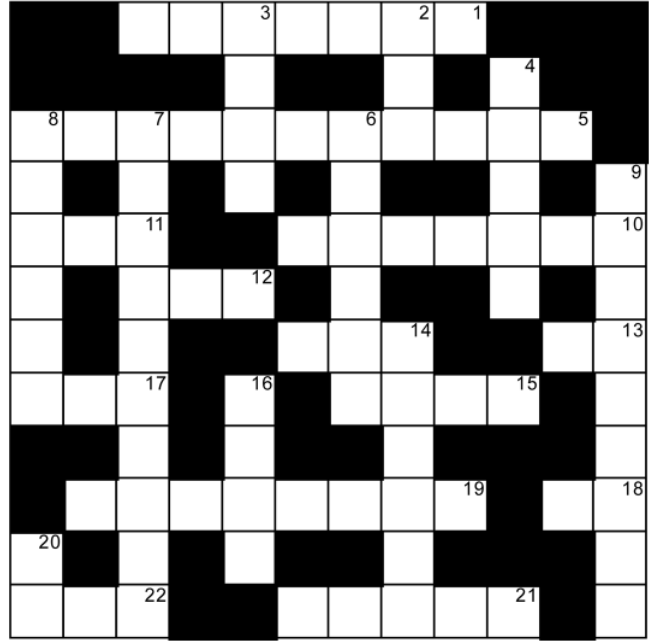
ולתרץ למה בויקהל כן לקחו מן הנשים? אפשר לומר, ששם נתנו הנשים את התכשיטים שלהם ובוה אין חשש שיקחו מבעליהם שלא ברשות, כי התכשיטים הרי שלהם אישית הם.

על פי ספר אבני שוהם

שמעתי על האדמו"ר רבי דוד משה מקרעטשיניף רחובות זצוק"ל, שפעם באה אליו אשה שהיה לה את המחלה הנוראה לא עלינו. היא התחננה אליו שיתן לה עצה והיא השאירה מעטפה גדולה עם כסף. הרבי נתן לה צנצנת עם נזלים ואמר לה לקחת מזה כל יום. וכך עשתה האשה. ולהפתעת הרופאים, כשהגיעה לבדיקה הבאה מצאו שהמארה הפסיקה לגדול. ולאחר זמן נעלמה המחלה לגמרי. בעלה של האשה שהיה איש רע, כעס על אשתו שהיא מאמינה ברבי והלשין על הרבי ברשויות משרד הבריאות. כשמשרד הבריאות בדקו את מה שנשאר בצנצנת שנתן הרבי, היתה תוצאת הבדיקה – שזה רק מיס! שר הבריאות בא אל הרבי ואמר לו: 'שכבוד הרבי רק ימשיך לרפא כך אנשים!'

הבעל לא שתק ולא רגע. הוא תבע את הרבי לדין, שמה שבכך, הרבי קיבל סכום כסף גדול מאשתו ללא רשותו הוא. כשבאו אצל הרבי ושאלוהו אם נכון הדבר, הצביע הרבי על ארון הספרים בלשכתו ואמר להם: 'שם המעטפה שהביאה האשה!' חיפשו ומצאו מעטפה סגורה ומאובקת ובה הכסף שלא נגעו בה **אצל הרבני! ופני הבעל חפן**

תשבץ פרשת תרומה התשע"ב

מאזן

1. המכבר היה עשוי מ...
5. חירם נתן לשלמה לבנות הבית עצי...
10. אורך בית המקדש
11. פורים נקרא על שם ה...
12. והיתה הרשת עד ... המזבח
13. בבית המקדש היו הרבה מזה
14. היה בין שלמה ובין חירם
15. המנורה היתה עשויה...
17. מופת
18. אחת הבהמות שהקריבו על המזבח
19. רוחב בית המקדש
21. ערך האבנים בהם בנו את בית המקדש
22. זה היה בפתח האהל

מאנך

2. אדנים תחת הקרש האחד ...
3. שם מלך צור
4. הלולאות היו מחוברים על ידי
6. המקום בו היו הכרובים בארון
7. חלונות בית המקדש היו
8. שלמה נתן את זה סביב לבית
9. שלמה שלח ללבנון כל חודש
14. החומר הבסיסי של היריעות
16. ה' נתן לשלמה
20. סוג שמן הזית שהשתמשו במנורה

פתרון התשבץ בגליון פרשת תצוה בעז"ה.

המצליח לפענח את החידון השבועי במשך עשר שבועות בזה אחר זה לפני הופעת הגליון הבא, יקבל פרס USB STICK עם כל ההקלטות של יוס' לה רוזנבלט ע"ה! נא לשלוח לא יאחר מיום רביעי שבכל שבוע את הפתרון לכתובת האימייל של ידיעות שבת.

פתרון תשבץ משפטים

